

Dániel könyve – Tizenharmadik szám

Az utolsó napok titka

Jeff Pippenger

2023-12-08

Dániel második fejezete a Jelenések tizennegyedik fejezetének második angyalát jelképezi. Ennélfogva a három próba közül a másodikat ábrázolja, amelyeket táplálkozási próbának, azt követően vizuális próbának, végül pedig lakmuszpróbának mutat be. Mindhárom próba, amelyek egyúttal prófétai útjelzők is, jelen van a Jelenések tizennegyedik fejezetének első angyali üzenetében. Miként a Jelenések tizennegyedik fejezetének első angyala esetében, Dániel első fejezete is magában hordozza mindhárom próbát.

A második próba, vagyis a második angyal üzenete, az első próba végén kezdődik. A második fejezet az első fejezetet követi. A második próba lezárulása közvetlenül megindítja a harmadik próbát. Az a korszak, amelyet a második próba jelképezett, Dániel fogságának hetven éve által volt szimbolizálva, amely Jójákim legyőzésével kezdődött, és Círus rendeletével zárult le. Amint e hetven esztendő vége közeledett, Dániel Isten prófétai Igéje által felismerte, hogy a vég hamarosan bekövetkezik.

Ahasvérus fiának, Dáriusnak első esztendejében, aki a médek nemzetségéből való volt, és aki a káldeusok országán királlyá tétetett; uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megértettem a könyvekből az esztendők számát, amelyek felől az Úr igéje szólt Jeremiás prófétához, hogy beteljesít hetven esztendőt Jeruzsálem pusztaságain. Dániel 9:1, 2.

Dániel Istennek azokat a végidei népet jelképezi, akik felismerik a hetvenéves fogság jelképes jelentését; és ez a felismerés röviddel azelőtt történik, hogy a hetven jelképes év véget érne. Isten népe helyesen értette meg a hetvenéves fogságot, de amit Dániel jelképez, az annak a megértése, hogy ez a hetven év a 2001. szeptember 11-től a vasárnaptörvényig terjedő prófétai időszakot ábrázolja. Dániel számára ezek az évek Círusz rendeletével értek véget, ami a végidőben az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvényt jelképezi.

Röviddel a vasárnaptörvény előtt Isten népe felébred arra a prófétai megértésre, amelyet a jelképes hetven év szemléltet. E jelképes évek Jójákimmal kezdődtek, aki 2001. szeptember 11-ét jelképezi, amikor a harmadik jaj iszlámjának megérkezésével leszállt a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala, és kihirdette Babilon bukását. Babilon bukása a második angyal üzenetét jelképezi, és 2001. szeptember 11-én kezdődött meg a második próbaidő azok számára, akik megették az angyal kezében levő elrejtett könyvet. Ez az időszak, amelyet a jelképes hetven év ábrázol, egészen a vasárnaptörvényig tart.

Amint a vég közeledik, amint azt Dániel példázza Dárius első esztendejében, Isten népe felébred a fenevad képmásának próbájára. Korábban már megértettek bizonyos igazságokat, amelyek a fenevad képmásának próbájával kapcsolatosak, de annak a résznek az értelme, amelyet közvetlenül a második angyal prófétai időszakának vége előtt jutnak megérteni, sötétségben volt elrejtve.

Amikor Dániel tanulmányozta Isten prófétai Igéjét, majd felismerte a hetven esztendő jelentőségét, imádságra indított, miként imádságra indított akkor is, amikor tudatára ébredt Nabukodonozor életre-halálra szóló fenyegetésének az ő kép-álmával kapcsolatban. Dániel kilencedik fejezetében, miként Dániel második fejezetében is, amikor Dániel imádkozott, prófétai világosságot kapott.

Még amikor az imádságban szóltam, íme, a férfiú Gábiel, akit a látomásban eleinte láttam, gyors repüléssel felém szállva, megérintett engem az esti áldozat idején. És értésemre adta, szólt velem, és ezt mondta: Dániel, most azért jöttem ki, hogy értelmet és megértést adjak neked. Dániel 9:21, 22.

A Dánielnek imádkozása közben adott „bölcsség és értelem” összhangban áll a második fejezetben elmondott imádságával.

Akkor Dániel hazament, és tudatta a dolgot Hananjással, Misáellel és Azarjával, az ő társaival: hogy kérjenek irgalmat a menny Istenétől e titok felől, hogy Dániel és társai el ne vesszenek Babilon többi bölcseivel együtt. Akkor a titok kijelentetett Dánielnek éjjeli látomásban. Ekkor Dániel áldotta a menny Istenét. Dániel 2:17–19.

Sorról sorra Dániel két imádsága ugyanaz az imádság. Mindkettő olyan történelmi időszakban hangzik el, amely jelképesen a második angyal szemléleti próbáját ábrázolja, s amely 2001. szeptember 11. és a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény között zajlik. Nabukodonozor közelgő halálos fenyegetésének terhe alatt, valamint Jeremiás hetven esztendejére és Mózes hétszeres esküjére vonatkozó prófétai ismerettel Dániel a Leviticus huszonhatodik fejezetének imádságát mondja el, miközben kéri Istent, hogy tárja fel előtte a bibliai prófécia végső prófétai titkát. A titkot, amelyet János Jézus Krisztus kijelentéseként azonosít.

A kilencedik fejezetben Dániel két birodalom határán áll. Babilon éppen a médek és a perzsák kezére jutott, mert Dárius első esztendeje van; ezáltal Isten népe az utolsó napokban arra az átmeneti pontra helyeztetik, amelyet az első angyal mozgása, valamint a harmadik angyal mozgása is megjelölt.

A filadelfiai millerita mozgalom 1856-ban Laodiceába ment át, és a Future for America laodiceai mozgalma a filadelfiai mozgalomba megy át a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében említett, az utcán holtan fekvő három és fél nap végén. Az a próba, amelyben a milleriták filadelfiai mozgalma 1856 és 1863 között elbukott, a „hétszeres idő” tanításával volt kapcsolatos.

A Future for America laodiceai mozgalmának próbatétele azzal kapcsolatos, hogy szükséges felismerniük szétszórt állapotukat, majd belépniük a 3Mózes 26 szerinti imádságba és tapasztalatba. Dániel Babilon és a méd–perzsa birodalom közötti átmenet idején élt, közvetlenül a hetven év időszakának vége előtt, amelyet Círus rendelete jelöl meg. A hetven év Dániel imádságának összefüggési kerete, és a hetven év Mózes „hétszeresét” jelképezi. Dániel mindkét imádsága összhangban áll azzal az átmeneti idővel, amelyet a „hétszeres” jelöl ki az első angyal mozgalmában, valamint a harmadik angyal mozgalmában is.

A Dánielnek kijelentett „titok” Nabukodonozor állóképének kinyilatkoztatása. Nabukodonozor állóképének „titka” az utolsó napokban az, hogy az nem négy, hanem nyolc királyságot jelképez.

Az előző cikkekben, amelyek „A nyolcadik a hét közül való” kategóriába tartoznak, ez az igazság már bemutatásra került. E titkon belül található annak az átmeneti pontnak a kinyilatkoztatása, amikor megérkezik a nyolcadik, amely a hét közül való. Nabukodonozor állóképének „titka” az igaz protestantizmus szarvának és a republikanizmus szarvának feltámadását erősíti meg. Mindkét feltámadás azonosítja, hogy mindegyik szarv a nyolcadik, de a hét közül való; és mindkét szarv esetében a hatodiktól a nyolcadikig való átmenet egy olyan prófétai összefüggésben megy végbe, amely Mózes „hétszeresével” kapcsolatos próbaidőhöz kötődik. Az átmenet úgy történik, amint azt Dániel ábrázolja, közvetlenül Círus rendelete előtt, amely az Egyesült Államokban a vasárnaptörvény rendeletét jelképezi. Azután a vasárnaptörvénynél, gyors események közepette, a pápaság halálos sebe meggyógyul, amint a pápaság a hét közül való nyolcadik fejjé lesz, miközben az is prófétai átmeneten megy keresztül, amint azt Dániel második fejezetének Nabukodonozor-állóképe ábrázolja.

Ezért Dániel bement Arjókhoz, akit a király arra rendelt, hogy pusztítsa el Babilon bölcseit; bement hozzá, és így szólt neki: Ne pusztítsd el Babilon bölcseit; vezess engem a király elé, és én megadom a királynak a magyarázatot. Ekkor Arjók sietve bevitte Dánielt a király elé, és így szólt hozzá: Találtam egy férfit Júda foglyai közül, aki tudtára adja a királynak a magyarázatot. A király felelt, és ezt mondta Dánielnek, akinek neve Baltazár volt: Képes vagy-e tudtomra adni az álmot, amelyet láttam, és annak magyarázatát? Dániel 2:24–26.

Miután Dániel megkapta a titkot, mindkét nevére történik utalás, jelezve, hogy ő a szövetségi népet képviseli, amely az utolsó napokban éppen átlépett a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmába. Isten szolgájának jellemét nyilvánítja ki azáltal, hogy azt kéri, senkit se öljenek meg amiatt, hogy képtelen megérteni a „titkot”. Jelleme szembeállítatik Arjókkal, Nabukodonozor egyik szolgájával, aki igyekszik magának tulajdonítani az érdemet a király előtt azért, hogy megtalálta Dánielt. Dániel ezután azonosítja a különbséget az igaz prófétai megnyilatkozás és a babiloni bölcseké között, amikor Nabukodonozor kérdésére egy kérdéssel felel, majd Arjókkal ellentétben nem használja fel a „titok” megértését önmaga előmozdítására, hanem helyett a menny Istent magasztalja.

Dániel felelt a király előtt, és ezt mondta: A titkot, amelyet a király kíván, a bölcsek, a csillagjósok, az írástudók és a jövőmondók nem tudják megjelenteni a királynak; De van Isten a mennyben, aki feltárja a titkokat, és tudtára adja Nabukodonozor királynak, mi lesz az utolsó napokban. A te álmod és a te fejed látomásai ágyadon ezek voltak. Dániel 2:27, 28.

Dániel a „titok” bemutatását azzal kezdi, hogy azt olyan „titokként” azonosítja, amely megmagyarázza, mi lesz az utolsó napokban. A hét mennydörgés rejtett történetének titka azonosítja, mi lesz az utolsó napokban. Nabukodonozor állóképe az utolsó napokra vonatkozó titoknak olyan eleme, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt nyer feloldást. Közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt tárul fel, az átmenet idején, amikor a földből feljövő fenevad mindkét szarva a hét közül való nyolcadikká lesz, amint azt Dániel Dárius első esztendejében ábrázolja.

Ami pedig téged illet, ó király, fekvőhelyeden olyan gondolatok támadtak benned, hogy mi fog történni ezután; és az, aki feltárja a titkokat, tudtadra adta, mi fog bekövetkezni. Ami pedig

engem illet, ez a titok nem azért jelentetett ki nekem, mintha bennem több bölcsesség volna, mint bármely élőben, hanem azokért, akik a magyarázatot a királlyal tudatják, és hogy megismerd szíved gondolatait. Dániel 2:29, 30.

Dániel egy második tanúbizonysággal erősíti meg azt az igazságot, hogy Nabukodonozor álma az utolsó napokról szól, amikor ezt mondja: „a titkok megjelentője megjelenti néked azt, ami ezután bekövetkezik”, „ezután”. Ezután Dániel kijelenti, hogy a titok nem őerte adatott, és nem azért, mintha bármely más embernél magasabb rendű bölcsessége lett volna, hanem hogy a „titok” Nabukodonozornak adatott „azokért, akik megismertetik az értelmezést”. A „titok” azokért adatott, akik az utolsó napokban az álom „értelmezését” Babilon lelki királya elé tárják. A titok kifejezetten a száznegyvennégyezer számára adatott, mert a „titok” azoknak szól az utolsó napokban, akik Babilon végső bukását hirdetik. Ezután Dániel feltárja a képmásról szóló álmot, amely addig sötétségben volt elrejtve, és amely az élet-halál próbáját idézte elő.

Te, ó király, láttál, és ímé, egy nagy képmást. Ez a nagy képmás, melynek ragyogása kiváló volt, előtted állott; és alakja rettenetes volt. Ennek a képmásnak feje színaranyból volt, melle és karjai ezüsből, hasa és combjai rézből, lábszárai vasból, lábai pedig részint vasból, részint agyagból. Nézted, míg egy kéz érintése nélkül levágott kő leszakadt, és megütötte a képmást annak vasból és agyagból való lábain, és szétzúzta azokat. Akkor egyszerre összezúzatott a vas, az agyag, a réz, az ezüst és az arany, és olyanná lettek, mint a nyári szérűk polyvája; és felkapta azokat a szél, úgymint helyük sem találhatott: a kő pedig, amely megütötte a képmást, nagy hegygyé lett, és betöltötte az egész földet. Ez az álom; és annak magyarázatát megmondjuk a király előtt. Dániel 2:31–36.

Nabukodonozor álma a bibliai prófécia királyságait az ő idejétől egészen az utolsó napokig azonosította, amikor a száznegyvennégyezer – akiket Dániel képviselt a Nabukodonozor előtt tett előterjesztésében, valamint a kéz érintése nélkül levágott kő, amely elpusztítja a földi királyságokat, melyeket a képmás jelképez, majd hegygyé lesz, amely betölti az egész földet. Az álom az utolsó napokról szólt, annál a prófétai átmeneti pontnál, amikor a száznegyvennégyezernek kijelentetik az utolsó prófétai titok.

Mint az igaz protestáns szarv zászlóvivői, akkor a harmadik angyal üzenetét viszik egy haldokló világnak. Ez az üzenet hangos kiáltássá duzzad az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvény idején, amikor a fenevad bélyegét kikényszerítik. E rendelet előtt azoknak, akiket Dániel jelképez az utolsó napokban, szembe kell kerülniük a fenevad képmásának próbájával. Ez a próba látási próba, és megköveteli, hogy azok, akiket Dániel jelképez, lássák azokat a mozgalmakat, amelyek a vasárnaptörvényt elrendelő rendelethez vezetnek. Azért tétetnek próbára, hogy kiderüljön, vajon azt az isteni módszertant választották-e, amely lehetővé teszi számukra, hogy meglássák a sötétségben rejtőző képmáspróbát. Próbájuk személyes megalázkodással és bűnvallással jár. Magában foglalja annak elismerését, hogy Dánielnek álmokban és látomásokban adatott meg az értelem; mert ha megtagadják, hogy meghallják Dániel pusztában kiáltó szavát, olyanok lesznek, mint azok, akik Krisztus napjaiban elutasították Keresztelő János üzenetét.

White testvér arról tájékoztat bennünket, hogy Dániel és a Jelenések könyve kiegészíti egymást, és az általa használt „kiegészíti” szó azt jelenti: tökéletességre vinni. 2023 júliusának végén Júda

törzsének Oroszlánja megkezdte Jézus Krisztus kijelentésének pecsétjeit feltörni, amint megígérte, hogy közvetlenül a kegyelmi idő lezárulta előtt megteszi. E cselekedetével olyan bibliai igazságokat azonosított, amelyeket korábban helyesen értettek, most azonban az utolsó napok összefüggésében kellett megérteni.

Ezen igazságok egyike a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja. Egy másik az a történelem, amely a Jelenések könyve tizedik fejezetének „hét mennydörgését” tökéletesen beteljesíti. Előhozott igazságokat a szent reformvonalakból, amelyek 2020. július 18-a csalódásáról szólnak. Felhasználta azt a négy határjelet, amelyek a szent reformvonalak mindegyikében megtalálhatók, és amelyek az első üzenet megerősítésének történetét az ítéletig szemléltetik, mégpedig olyan módon, amelyet ez idáig soha nem ismertek fel. Dániel könyvének második fejezete e fogalmak közül sokat teljességre visz, jóllehet e mélységes igazságok sötétségben rejtve maradnak azok előtt, akik megtagadják, hogy magukhoz vegyék az Alfa és Omega néven azonosított módszertant.

Dániel könyve második fejezetének e tanulmányát lezárva összefoglaljuk és összekapcsoljuk azokat az igazságokat és útjelzőket, amelyeket Dániel második fejezete visz tökéletességre. Ezzel azt azonosítjuk, hogy a titok, amely az éjjeli látomásban nyilatkoztatott ki Dánielnek, éppen ezeket az igazságokat jelképezi.

A következő cikkben fogjuk előterjeszteni az összefoglalást és a következtetést.

„Az Úrnak megvannak a maga rendelt eszközei, hogy az emberekkel tévedéseikben és eltévelyedéseikben találkozzék. Hírnökeit azért küldi, hogy egyenes bizonyosságtételt tegyenek, felrázzák őket álmos állapotukból, és megnyissák értelmük előtt az élet drága ígéit, a Szentírást. Ezek az emberek nem csupán prédikátorok, hanem szolgák, világosság-hordozók, hűséges őrállók kell hogy legyenek, akik felismerik a fenyegető veszedelmet, és figyelmeztetik a népet. Krisztushoz kell hasonlítaniuk buzgó komolyságukban, megfontolt tapintatukban, személyes erőfeszítéseikben – röviden, egész szolgálatukban. Élő kapcsolatban kell lenniük Istennel, és olyannyira otthonossá kell válniuk a próféciaikban, valamint az Ó- és Újszövetség gyakorlati tanításaiban, hogy Isten ígéjének tárházából újat és régít hozhassanak elő.”
Testimonies, 5. kötet, 251.